

Lukea hotkaisin juuri Hanna Brotheruksen kirjan *Ainoa kotini*. Kirja on autofiktio, eli on enemmän tai vähemmän suoraa kerrontaa kirjoittajan omasta elämästä. Toki kirjailijalla on vapautensa myös muistaa toisin tai kirjoittaa kuten tykkää. *Ainoa kotini* kertoi valtavista paineista. Paineista olla hyvä ihminen, kaunis, hoikka ja pullalta tuoksuva hyvä tytär, hyvä puoliso, hyvä äiti. Koko elämä näyttäytyi päähenkilölle suurena velvollisuuksien täyttämänä työmaana. Näin minä ainakin sen kirjan luin. Joku toinen ehkä luki toisin.

Muistin erään oman epäonnistumiseni. Tahdoin lasteni lapsuuden ajan olla hyvä äiti, mielellään tietenkin lähes täydellinen. Niin kai suurin osa ihmisistä tahtoo. Yksi osa hyvää äitiyttä oli antaa lapsille jokaisen aterian jälkeen xylitol-pastilli. Ostin pastilleja kaappiin. Muutaman kerran muistin jopa antaa, ehkä päivän parin ajan. Sitten muistaminen harveni. Usein juuri silloin kun muistin, pastillit olivat mystisesti loppuneet. Joku oli tietenkin käynyt syömässä rasian kerralla tyhjäksi. Täytyisi seuraavalla kauppareissulla muistaa ostaa uusia ja keksiä parempi piilo pastilleille. Kerran eräs minua huolellisempi ihminen kertoi tilaavansa lasten xylitol-pastillit verkkokaupasta. Ovat kuulemma siellä paljon halvempia kuin tavallisessa kaupassa. Tässä kohtaa järki voitti. Totesin, että tämä pastilliasia on minulle liian vaikea. Minusta ei ole jakelemaan säännöllisesti xylitolia lasten suuhun, eikä kilpailuttamaan eri tapoja hankkia niitä edullisemmin. Antaa olla, rukkaset putosivat kädestä tämän projektin äärellä. Olin siis epäonnistunut äiti, vaikka lapsilla oli koti, ruokaa ja nenät oli niistetty ja he osasivat sanoa kiitos ja anteeksi.

Tämän päivän ihmisen elämä koostuu juuri yllä kuvatun kaltaisista projekteista. Pienestä arkisesta asiasta paisuu kilpailutusta ja vertailua vaativa suorite. Hanna Brotheruksen kirjan päähenkilö tahtoi vaatettaa lapsensa vain secondhand-vaatteisiin, joiden kuului olla merinovillaa. Ihan hieno idea, mutta verraten paljon monimutkaisempi kuin päätös pukea lapset vain vaatteisiin, niihin, joita sattui olemaan tarjolla. Yhdestä päätöksestä seuraa liuta päällekkäisiä projekteja, jotka tuppaavat paisumaan, ja jonkun täytyy näitä projekteja kannatella. Näen jatkuvasti uupuneita ihmisiä ympärilläni. Seuraan instagramissa hästäg uupumus alle laitettuja kuvia ja kirjoituksia. Järkyttävän nuoret ihmiset ei ole sen heikompia kuin aiemminkaan. Todella nuoret ihmiset uupuvat. Ajattelen, että eivät ihmiset ole sen heikompia kuin aiemminkaan. Maailma vain ympärillämme on muuttunut nopeammin kuin ihminen ehtii sopeutua. Maailma ympärillämme tarjoilee paljon erilaisia vaatimuksia, joiden alle on helppo uupua. Vaatimuksia, jotka ovat jostain tulleet elämään, ja vaikea on niitä vastaan taistella. On vaikea sanoa stop, että tämä asia ei kuulu minun elämäni.

Mitähän Jeesus sanoisi tämän päivän uupuneille? Silloin kun Jeesus eli, hän tarttui oman aikansa ihmisten todellisiin ongelmiin. Siksi uskon, että hänellä olisi sanansa sanottavana ja tekonsa tehtävänä myös nykymaailman asioihin. Jeesus sanoi: katsokaa kedon kukkia, eivät ne kylvä eikä leikkaa. Toisaalta hän myös ruokki nälkäisiä. Jeesuksen eläessä leipä oli tiukkaakin tiukemmassa, ja silti hän kehotti luottamaan ja olemaan pyhästi huoleton. Jeesus sanoi Martan ja Marian kodissa, että Maria on valinnut hyvä osan, eikä sitä häneltä pois oteta. Ehkä siinä Jeesus tahtoi neuvoa miettimään asioiden mittasuhteita ja tärkeyttä ja myös oikeaa ajoitusta. Joskus kuuluu vain levätä Vapahtajan jalkojen juuressa.

Sairastuneita Jeesus kohtasi lempeydellä. Kun ihminen sairasti niin, ettei voinut enää nousta vuoteeltaan, Jeesus sanoi: nouse ja ota vuoteesi ja kävele. Ihan mahdottoman hyvä ohje myös uupuneelle. Kävellä voi vaikka vain muutaman askeleen, ja se on hyväksi. Monenlaiset vaivat paranevat askel kerrallaan.

Kerran Jeesus tapasi naisen, joka oli jäänyt kiinni aviorikoksesta. Tämä on se kuuluisa kohta, jossa Jeesus käskee synnittämiä heittämään ensimmäisen kiven.

"Kansan keskelle jäi vain Jeesus ja nainen. Jeesus kohotti päänsä ja kysyi: 'Nainen, missä ne kaikki ovat? Eikö kukaan tuominnut sinua?' 'Ei, herra', nainen vastasi. Jeesus sanoi: 'En tuomitse minäkään. Mene, äläkä enää tee syntiä.'"

Jeesus aikoinaan käski tehdä muutoksen. Tärkein muutos oli tietenkin seurata häntä. Mutta kyllä muutoksia täytyi tehdä myös niissä asioissa, jotka vievät elämää sivuraiteille ja vinoon.

Minkähänlaisiin asioihin Jeesus puuttuisi nyt, kun näkisi uupuneita ihmisiä? Uskoisin Jeesuksen sanovan tämä päivän uupuneille jotakuinkin näin: "En minä sinua tuomitse. En tuomitse niistä asioista, mistä sinä itse itseäsi tупpaat tuomitsemaan. Muuta elämäsi suunta ja seuraa minua. "Muuta elämäsi paremmaksi askel kerrallaan. Seuraa minua."